

Do You Have Two Souls?

Parasha: B'reisheet - בראשית: "In the beginning"

Torah : Genesis 1:1-6:8

Haftarah : Isaiah 42:5-43:10

Gospel : John 1:1-18

Thought for the Week:

Then the LORD God formed man of dust from the ground, and breathed into his nostrils the breath of life; and man became a living being. (Genesis 2:7)

Commentary:

God made the first human being and placed him in a paradise called Eden.

God made Adam as a hybrid of spirit and flesh. Man possesses two souls—a "divine" soul and an "animal" soul. The divine soul is that pre-existent aspect of the soul, the "breath" of God which He breathes into human beings. It is a portion of His own essence, and it survives after death.

The animal soul is the human life-force which animates the flesh. The animal soul provides our mortal vitality, our sense of self and sentience. The common biblical Hebrew word for soul is *nefesh*, (נֶפֶשׁ), but *nefesh* is seldom used to refer to the immortal, spiritual element of the divine soul. Instead, *nefesh* refers to a person's psyche, the "self" and the "personality." The mystics describe the *nefesh* as a man's thought, speech, and action. Even animals have a *nefesh*. Its inclination and appetites are carnal, material, and selfish, therefore, its influence over man leads us toward selfishness, lust, greed, and sin. Despite this, the animal soul is not evil, for it also comes from God. The animal soul can be harnessed and brought under the influence of the divine soul and into the service of God.

The Hebrew word for "breath" in Genesis 2:7 is *neshamah* (נִשְׁמָה). The same word is commonly used in Judaism to refer to the divine soul. The *neshamah* entered Adam as the "breath of life" God breathed into him. The divine soul is the source of our innate thirst for God. The apostles refer to it as the "spirit" (not to be confused with the Spirit of God, or the Holy Spirit). According to apostolic theology, this spirit within man is dead until it is quickened by salvation and brought to life and communion with the Holy Spirit.

To enter a human being, the *neshamah* must leave its abode in the heavens and inhabit an earthly body. Then the *nefesh* (personality) and *neshamah* (divine soul) bind together, but remain distinct. At death, the *nefesh* perishes with the body, but the *neshamah* returns to its source:

Hebt u Twee Zielen?

Sidra: B'reisheet - בראשית: "In den beginne"

Tora: Genesis 1:01-06:08

Haftara: Jesaja 42:5-43:10

Evangelie: Johannes 1:1-18

Gedachte voor de week:

En de HERE God vormde de mens van stof uit bodem en blies in zijn neusgaten de adem des levens; en de mens werd een levend wezen. (Genesis 2:7)

Commentaar:

God maakte de eerste mens en plaatste hem in een paradijs, Eden genaamd.

God maakte Adam als een hybride van geest en vlees. De mens bezit twee zielen - een "goddelijke" ziel en een "dierlijke" ziel. De goddelijke ziel is dat aspect van de ziel, de "adem" van God, die Hij ademt in menselijke wezens. Het is een deel van Zijn eigen essentie, en het overleeft na de dood.

De dierlijke ziel is de menselijke levenskracht die de mens bezield. De dierlijke ziel levert onze sterfelijke vitaliteit, ons zelfbewustzijn en waarnemingsvermogen. Het gemeenschappelijke Hebreeuwse woord voor ziel is *nefesh*, maar *nefesh* wordt zelden gebruikt om te verwijzen naar de onsterfelijke, spirituele element van de ziel. In plaats daarvan verwijst *nefesh* naar de psyche van een mens, het "zelf" en de "persoonlijkheid." De mystici beschrijven de *nefesh* als gedachte, spraak en actie. Zelfs dieren hebben een *nefesh*. Zijn neigingen en behoeften zijn vleeselijk, stoffelijk en egoïstisch, daarom leidt zijn invloed op de mens ons in de richting van zelfzucht, hebzucht, hebzucht, en zonde. Ondanks dit, is de dierlijke ziel niet slecht, want zij komt ook van God. De dierlijke ziel kan worden ingezet en onder de invloed van de goddelijke ziel en in de dienst van God gebracht.

Het Hebreeuwse woord in Genesis 2:7 voor "adem" is *neshamah* (נִשְׁמָה). Hetzelfde woord wordt in het Jodendom vaak gebruikt om naar de goddelijke ziel te verwijzen. De *neshamah* kwam in Adam als de "adem des levens" die God in hem ademde. De goddelijke bron van onze aangeboren dorst naar God. De apostelen verwijzen ernaar als de "geest" (niet te verwarren met de Geest van God, of de Heilige Geest). Volgens apostolische theologie is deze geest in de mens dood totdat hij door de Heilige Geest wordt levend gemaakt en tot levensgemeenschap met de Heilige Geest wordt gebracht. Om in een menselijk wezen te komen moet de dierlijke ziel zijn hemelse verblijfplaats verlaten en een aardse woonplaats bewonen. Dan verenigen zich de *nefesh* (persoonlijkheid) en *neshamah* (goddelijke ziel), maar ze blijven apart. Bij de dood, vergaat de *nefesh* samen met het lichaam, maar de *neshamah* keert terug naar zijn bron:

"Then the dust will return to the earth as it was, and the spirit will return to God who gave it" (Ecclesiastes 12:7). Both the *nefesh* and the *neshamah* are mentioned in Genesis 2:7:

Then the LORD God formed man of dust from the ground, and breathed into his nostrils the breath [*neshamah*, נשמה] of life; and man became a living being [*nefesh*, נפש]. (Genesis 2:7)

According to Jewish eschatology, the divine souls of the righteous dead retire to the paradise of Gan Eden ("Garden of Eden," גן עדן) where they bask in the presence of God and await the resurrection. In Messianic Judaism, we speak of "going to Gan Eden" the same way that the Christian world speaks of "going to heaven."

"Dan zal het stof naar de aarde zoals het was, geest zal naar God terugkeren die hem geschonken heeft" (Prediker 12:7). Zowel de *nefesh* als de *neshamah* worden in Genesis 2:7 genoemd:

Toen vormde de HERE God de mens uit de aardbodem en blies in zijn neus adem [*neshamah*, נשמה] van het leven; de mens werd een levend wezen [*nefesh*, נפש]. (Genesis 2:7)

Volgens de Joodse eschatologie (leer van de laatste dingen), trekken de goddelijke ziel van de rechtvaardigen zich terug in het paradijs van Gan Eden ("Garden of Eden", גן עדן) waar ze zich koesteren in de aanwezigheid van God en wachten op de opstanding. In het Messiaanse Jodendom spreekt men van "naar Gan Eden gaan"; op dezelfde manier als de christelijke wereld van "naar de hemel gaan" spreekt.